

02.04.2019

Історики не живуть сьогоднішнім. Інтерв'ю з Олександром Маєвським

У січні 2019 р. для порталу «Моя наука» літературознавиця, молодший науковий співробітник сектору слов'янських літератур Інституту літератури імені Т. Г. Шевченка НАН України кандидат філологічних наук Тетяна Михайлова взяла інтерв'ю у наукового співробітника Інституту історії України НАН України кандидата історичних наук Олександра Маєвського, який розповів про успіх професійного історика, популяризацію науки, плагіат, роботу в архівах і про зміни до «Порядку користування документами Національного архівного фонду» ([Національна академія наук України](#)).

Наукова діяльність здебільшого не приносить «швидких» результатів, що не влаштовує більшість сучасної молоді, орієнтованої на здобуття швидкого успіху. О. Маєвський розповів, що його мотивують займатися наукою цікавість, жага до пізнання: «Коли починаєш займатися наукою, добре усвідомлюєш, що високої фінансової винагороди за свою роботу не отримаєш. Тому фінансово-мотиваційний чинник взагалі відсутній. Для науковця найголовніше – пошук істини. Це і є основним рушієм».

На його думку, успіх вітчизняного історика – це визнання суспільством у більшій мірі, аніж колегами, оскільки досі стоїть питання взаємозв'язків та взаємопідтримки в спільноті українських науковців, що підштовхує максимально зосередитись на власному проєкті. «Коли відкриваються великі можливості, ми хочемо реалізувати їх якомога швидше, взяти якомога більше. І губимо те, на чому потрібно чітко зосередитись сьогодні. А для істориків це дуже складно, тому що вони не живуть сьогоднішнім, а постійно «занурюються» у досліджуваний період», – зауважує О. Маєвський.

Дослідник також розповів про останні досягнення української науки на теренах історії: «Ми дійсно маємо, чим похизуватися. Вийшов вже 10 том Енциклопедії історії України, де абсолютно новий погляд на українську історію. А відділ історії України періоду Другої світової війни, у якому я, власне, і працюю, готує видання «Україна у Другій світовій війні. Енциклопедія». Усі відділи Інституту історії України НАН України мають велику кількість опублікованих досліджень. Останні роки (2017–2018 – прим. ред.) взагалі дуже продуктивні – вдалося видати багато монографій молодих учених, які є неймовірно цікавими. Наприклад, Тетяни Водотики «Культура підприємництва в містах Наддніпрянської України (друга половина ХІХ – початок ХХ ст.)», Юлії Грищенко «Болгари в Україні 1920-х–1930-х рр.: між національними проєктами влади й реаліями життя», Василя Кононенка «Модернізація Гетьманщини: проєкти козацької адміністрації 1687–1764 рр.» і, як же тут не похизуватися, – моя, поки що перша (сміється), монографія «Політичний плакат і карикатура як засоби ідеологічної боротьби в Україні 1939–1945 рр.».

О. Маєвський також висловився щодо плагіату, змін до «Порядку користування документами Національного архівного фонду», необхідності популяризації наукових досліджень та міждисциплінарних зв'язків.

Із повним текстом інтерв'ю можна ознайомитись за посиланням: <https://bit.ly/2PP8WaW>.